

til Udlandet, i højeste Grad paaskønner, at det nu er saaledes, at vi ere i Stand til at beskæftige 500 Arbejdere ved Bygningen af vore Jernbanevagoner og endogsaa kunne optage Konkurrencen med Udlandet. Og det fejler ikke, at naar Administrationen stiller sig lige saa velvilligt ved Anskaffelse af Lokomotiver, vil det private Initiativ ret snart oprette Fabrikker herhjemme, saa at vi kunne blive leveringsdygtige og konkurrere med Udlandet. Jeg er glad ved, at den højtærede Minister tog venligt paa denne Sag, men jeg tror ikke, det skal ske ved Oprettelse af Statsværksteder. Jeg tror, at blot dette, at Sagen fremdrages paa Rigsdagen, og at der ydes den velvillig Tilslutning fra Ministeren, vil bidrage til, at vi fremtidig heller ikke paa dette Omraade ville være henviste til Udlandet.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Svend Høgsbro): Den ærede første Taler blandt Tingets Medlemmer i Dag (P. G. C. Jensen) nævnde ogsaa et Par Punkter vedrørende mit Budget. Jeg fik imidlertid ikke Indtryk af, at det særlig var af trafikale Hensyn, at det ærede Medlem nævnde disse Punkter, men nærmest som Eksempler paa, hvad han i øvrigt omtalte vedrørende Finanslovbehandlingen i det hele. Jeg skal derfor nøjes med kun angaaende den vigtigste af disse Postor, nemlig den stærkt forøgede Udgift paa Grund af forbedret Toggang, at udtale, at den Mening, det ærede Medlem havde, at man kunde og burde have udsat dette Spørgsmaal til næste Aar, jo ikke deltes af nogen i Folketinget, ligesaa lidt som af Finansministeren. Det er ganske vist en betydelig Udgift, det drejer sig om, ikke blot som det ærede Medlem nævnte, tror jeg, 300,000 Kr. til Anskaffelse af Materiel en Gang for alle, nej 600,000 Kr. godt og vel og en aarlig Udgift af 425,000 Kr. Det er en drøj finansiel Mundfuld, det skal jeg gerne erkende, men det var et Tilbud, der fra min Side gjordes, fordi man mente, at der i Virkeligheden var Trang til denne forbedrede Toggang, og naar det saa kan lade sig gøre allerede til den kommende 1. Maj, saa fandt man, det var rigtigt at fremkomme med Forslag derom. Naar det saa accepteres med Glæde fra alle Sider, ikke blot af dem, der direkte faa Fordel deraf, og i alt Fald ikke møder Modstand fra nogen Side, finder jeg det ret naturligt, at jeg blev staaende ved Forslaget og fremsatte det,

selv om det ganske vist var paa et noget sent Tidspunkt.

Ærede Medlemmer fra 9de Kreds, det ærede 2det Medlem (Stilling) og det ærede 4de Medlem (H. Jensen), have omtalt Aarhus og Randers Banegaardsforhold. Med Hensyn til Aarhus Banegaardsforhold skal jeg sige, hvad jeg vist har sagt i det andet Ting, at det er Meningen at fremme Planerne i saa Henseende saa vidt, at man kan fremkomme med Forslag derom til næste Samling, det er i alt Fald det, man i Øjeblikket stræber efter. — Randers Banegaardsforhold have været Genstand for mange og lange Forhandlinger i det andet Ting, baade ved første, anden og tredie Behandling af Finansloven, maaske endda ved flere Lejligheder, og jeg havde uægtelig ikke ventet, at det Spørgsmaal skulde blive fremdraget igen her, ikke fordi jeg jo nok ved, at det har vakt en Del Interesse i Randers og nærmeste Omegn, men fordi det Forslag, som de deri interesserede havde fremsat ved Finanslovens tredie Behandling i Folketinget — det var fremsat fra socialdemokratisk Side —, og som fandt Tilslutning dels fra Ordføreren for det radikale Venstre, dels fra Højres Repræsentant i Finansudvalget, blev taget tilbage af selve Forslagsstillerne, inden vi kom til Afstemning, efter at man havde hørt de Udtalelser, jeg derom havde fremsat. Naar det var Tilfældet, troede jeg, vi nu kunde faa Ro for denne Sag her paa Rigsdagen og saa alle sammen nøjes med at se hen til, hvad der kommer ud af de Forhandlinger, som jeg er villig til at optage med Randers Byraad, naar Sagen skal bringes til Udførelse. Imidlertid, nu have ærede Medlemmer alligevel fremdraget Spørgsmaalet, og jeg skal da ganske kort sige, hvorledes mit Syn er paa de to Spørgsmaal, der foreligge, dels om Varehuset, dels om Læssespolet. Mit Grundsyn paa den Sag — der blev jo talt om Spørgsmaalet i sin Almindelighed — er da dette, at hvad der vedkommer Statsbanedriften, Driftens forsvarlige Ordning, det skulle Statsbanerne selv sørge for, og det skulle de betale, men heller ikke mere. Hvad der derudover ønskes af vedkommende Kommune eller Egn for dens Bekvemmeligheds Skyld, det bør ikke Statsbanerne, men det bør den selv betale. Det er det Synspunkt, jeg har fulgt i begge de Spørgsmaal, her er Tale om, og jeg vedkender mig, at jeg fremdeles agter at følge det. Overfor Varehuset er jo Spørgsmaalet ikke om Varehusets Indretning,